

Σημείωμα για την εργασία του Πέρη Ιερεμιάδη, Νίκος Παναγιωτόπουλος

Voici l'article publié par Nikos Panayiotopoulos en avril 2004 : « Σημείωμα για την εργασία του Πέρη Ιερεμιάδη » - « Significations de l'œuvre de Péris Iérémiadis », à l'occasion de l'exposition Dessins et esquisses, à la Galerie Astra (Athènes).

*Julia Tsiakiris: "τριανδρια με γιρλαντα γλυσινας" :
Πέρης Ιερεμιάδης, Νίκος Παναγιωτόπουλος, Βασίλης Διοσκουρίδης (1987).*

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΗ ΙΕΡΕΜΙΑΔΗ

Μικρά τοπία, τάματα, βάρκες, λουλούδια, καθώς και κάποια κεφάλια αλλά και κάποια ποικίλα θησαυρισμένα από παρακαταθήκες λαϊκές και ξαννεργασμένα, ένα κορφολόγημα των δρόμων και μία συνάθροιση από τα θέματα που όλα αυτά τα χρόνια έχουν απασχολήσει τον Πέρη Ιερεμιάδη στη δουλειά του, μία ζωγραφική εργασία μοναδική στο είδος της, ένα βλέμμα εσπερινού διαβάτη σε περιοχή τραχιά, έργο μοναχικό που πλέκεται γύρω από δύο βασικούς άξονες: ο ένας είναι το τραγούδι του λαϊκού χειροτεχνήματος και ο άλλος τα δυνατά αποστάγματα του κικωνικού μαθήματος (μιας και κάναμε λόγο για τον Πικιώνη ανεβαίνει αθέλητα στα χείλη μας μία κριση και την ξεμυστηρεύουμε: πώς ο Πικιώνης μαζί με τον Χαλεπά είναι οι πιο πνευματικοί και οι βαθύτεροι από τους εικαστικούς καλλιτέχνες –ή τεχνίτες– της νεότερης παράδοσής μας και αυτοί που κυρίως, ανάμεσα σε πολλούς αξίους, ήρθαν πρόσωπο με πρόσωπο με την αντιεμμηνική τέχνη, δηλαδή με εκείνη την τέχνη που η όμορφιά σ' αυτήν δεν είναι γνώμη) από τη μία μεριά λοιπόν του έργου του Ιερεμιάδη υπάρχει το ανώνυμο λαϊκό τέχνητρο και η χαρμωσύνη του, και από την άλλη τα βαριά κικωνικά αποστάγματα και η ασυτηρότητά τους, σουρντίνα ακούγεται το πενάκι του Κόντογλου και το άφοβο χρώμα και σχέδιο του Λιαμαντόπουλου καθώς είναι διατυπωμένα στα μείζονα έργα της πρώτης περιόδου. Μίλησαμε για τα χρώματα του χαραφιοῦ όπου φώτρωσε και σιγά σιγά μεγαλώνει το έργο του Π. Ι. (ακόμα και τα τρανότερα δέντρα σιγά σιγά έχουν ψηλώσει, έτσι και το ανθρώπινο έργο σιγά σιγά πλάθεται και τρανεύει με «μικρές προσφορές και δασύματα» για να θυμηθούμε και τον αλησμόνητο συγγραφέα και κοινό μας φίλο Γιώργο Ιωάννου), ξεχωρίσαμε τα γειτονικά μεγάλα δέντρα στο χωράφι και τα είπαμε με τα ονόματά τους: το ίδιο το έργο του Π. Ι. μέσα στη χαρμωσύνη του κλείνει κάτι χθόνιο και είναι σφραγισμένο από έκφραστικό ιδίωμα χαρακτηριστικό (όπως θα λέγαμε αν επρόκειτο για λαλιά) αλλά και από μία δραματική προσήλωση και μελέτη σε πνευματική περιοχή τραχιά, όρα που το φως στη συγκεκριμένη περιοχή λιγοστεύει και οι διαβάτες είναι σπάνιοι. Τέτοιες ζωγραφίες χαράς και δραματικής προσήλωσης σε αλληγοφώτιστες αξίες μπορεί να δει κανείς στην Γκαλερί Astra από την Δευτέρα 19 Απριλίου 2004 έως την Πρωτομαγιά.

Νίκος Πανταγνώστου
Φιλοπόπου, Απρίλιος 2004